

— Atie hield zich niet meer in: — Krak! dee het bed....

— Ik hoor wat! riep er eentje, en alles was stil.

Atie barstte nu in een schaterlach uit: de hemel schudde; Wim lachte ook; hij keek over den rand van den hemel heen en riep:

— Daar hadden jullie nou nooit aan gedacht!

— Flauw dat je 't niet verteld heb!

— D'r was toch geen plaats meer....

— Alleen maar voor Atie, hè?

Wim haalde zijn schouders op en klom naar beneden; maar hij vond het wàt leuk.

Tante, hoe druk ze er zich ook mee maakte, vond zoo'n kindervisite niets vervelend, en moe zelfs vond het prettig; hoewel ze er zelden toe kwam er eene te vragen. Alleen was ze bang voor breken; voor erger ongelukken zelfs.

Maar de dag liep heerlijk af. De kamer stond vollimonadeglaasjes en koekschotelletjes toen iedereen weg was, de stoelen — veel meer dan anders — wanordelijk door elkaar.

— Kom kinderen, nu jullie naar bed, zei Tante. Foei, Bep, wat is het al laat! Wat moet dat morgenochtend worden!

Bep werd bij een handje genomen, zei Moeder goeiennacht, en ging met Tante mee.

— Toe Wim, zei Tante nog, laat je nu niet alles twee keer zeggen.

Wim trok zijn schoenen uit.

— Zal ik mijn schoenen hier ook maar laten, Mevrouw? vroeg Atie.

— Doe maar, kind, zei Marie; je mag ze boven anders ook buiten je deur zetten....

— Ik zal het hier maar doen, zei Atie.

Maar Atie was wat babbeltiek; nog was ze niet weg toen Tante weêr beneden kwam; Wim al een poos.

Tante had Bep naar de logeerkamer, waar ze dezer dagen met Atie in 't zelfde bed sliep, gebracht; de logeerkamer bevond zich naast die van Wim.

Wim lag in bed. Hij zong. Met trage en zachte stem zong hij het liedje van:

Malbrouck s'en va-t-en guerre,
Tarari, tarari, tarondaine....

Zijn kamerdeur stond open voor de versche lucht, en Atie, toen ze bovenkwam, vroeg:

— Wie zingt daar?

— Ik, zei Wim.

— Hè, zei Atie, ik dacht dat het Antje was die je een wiegeliedje zong.

— Malle meid! zei Wim.

Nu stak Atie op haar kamer de kaars aan. Ook zij liet de deur wat open. Telkens kwam ze, om op fluisterton met Wim te praten, wat dichterbij.

— Leuk hè, daar straks, samen op die hemel!

— Nou!

— Volgende keer moet je mij d'r ophelpen, Wim! riep Bep.

— Stil toch, zei Atie, ze hooren je beneden nog, je moet slàpen.

Atie was nu klaar, nachtpon aan.

— Hoe vind je die Stien zeg? vroeg ze nog.

— Wel aardig, zei Wim, maar niet zoo aardig als iemand anders.

— Wie dan? vroeg Atie weêr. — Wacht, zei ze dan, ik kom even bij je, anders kunnen ze ons beneden hooren.

Ze kwam met haar kaars, plaatste die op het kastje, en ging zitten op den rand van Wims bed.

Al had Atie nu gehoord wie Wim aardiger vond dan Stien, ze praatte door. Dan deed ze confidenties, vroeg wat Wim ervan wist: Atie had oudere zusters; wat ze hoorde en zag begreep ze niet altijd. Maar Wim was niet beter onderricht dan zij. Ook Wim werd nu vertrouwelijk. Zijn wijsheid echter was ach zoo gering; zoo sprak hij over wat hij kende....

— Laat es kijken, zei Atie.

— Nee, zei Wim.

— Dan mag jij ook....

— Nee, zei Wim weer.

— Flauwerd, zei Atie.

En boos ging ze naar bed.